

Cuma Hutbesi

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكَاطِمِينَ الْغَيْظَ
وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

Öfkeyle Kalkan Zararla Oturur (19.07.2019)

Kıymetli Mü'minler!

Yüce Allah'ın varlık âleminin en şerefli olarak yarattığı ve imtihan için dünyaya gönderdiği insanoğlunun, en çok ihtiyaç duyduğu şey huzur, güven ve mutluluktur. Bu huzur ve güven de ancak ve ancak mensubu olduğumuz Yüce Dinimiz İslam'ı hakkıyla yaşamakla elde edilir. Zaten İslam kelimesinde de huzur, barış ve esenlik anlamı vardır.

Son zamanlarda toplumumuzda öfke, şiddet ve nefretin yaygınlaştığını endişeyle görüyor ve izliyoruz. Bu hal hepimizi derinden üzmektedir. Fitratımızda var olan bu özelliğin tamamen yok edilmesi elbette mümkün değildir. Ama mutlaka kontrol edilmesi gerekir. Dinî terbiye alan ve Kur'ân ahlakı ile ahlaklanan bir Müslüman'ın öfkesine hâkim olmayı, sabretmeyi ve teenni ile hareket etmeyi bilmesi gerekir. Nitekim Sevgili Peygamber (s.a.s.) bir hadis-i şeriflerinde **“Gerçek güçlü, öfkesini yenen kişidir”**¹ buyurmaktadır.

Aziz Mü'minler!

Aile münakaşalarının, huzursuzlukların ve şiddetin çoğu öfkenin sonucudur. Öfke öyle bir hastalıktır ki; ne eşler arasında, ne evlat ile ana-baba arasında, ne akraba ve arkadaş ne de komşular arasında huzur bırakır. Hızla yayılan bir virüs gibi bütün organlara yayılarak sevgi bağlarını koparır; insanlar arasında gerginlik, soğukluk ve nefret oluşturur; telâfisi zor zararlar meydana getirir; yuvaları yıkarak çocukları öksüz ve yetim, eşleri dul ve sahipsiz bırakır. Öfkenin kendisi, kötü bir hastalık olması yanında birçok kötülüğün de sebebidir. Kavga, küslük, kin, intikam, gıybet, ayıplama, kötü söz ve hareketlere sebep olduğu gibi bütün insânî ve ahlâkî ilişkileri de bitirir; dostluğu ve güveni yok eder. Atalarımızın bizlere miras bıraktığı o güzel sözde söylendiği gibi,

bilmeliyiz ki; 'öfkeyle kalkanlar daima zararlar oturmuşlardır.'

Değerli Kardeşlerim!

Şiddet ve öfkeyi bir kahramanlık veya bir maharet olarak göstermek kesinlikle doğru değildir. Şu bir gerçek ki, güçlü karakterli ve kendine güvenen insanlar karşılaştıkları olumsuz hadiseler karşısında genellikle sakin ve metin bir duruş sergilerken, zayıf karakterli ve özgüven yoksunu kişiler de çoğu zaman öfkeye meylederler. O halde sevgi bağlarımızı koparan, bize dünya ve ahirette pişman olabileceğimiz şeyleri yaptıran ve toplumda huzur bırakmayan bu hastalığa karşı ne yapmalıyız? Her şeyden evvel bir imtihanı olduğumuzu unutmadan öfkeyi, önleyecek ve kontrol altına alacak en büyük mekanizma olan sabrı harekete geçirmeliyiz. Zira **“Sabredip bağışlayan kişi gerçekten çok değerli bir iş yapmıştır”**² âyeti öfkeyi yenmenin ve sabretmenin büyük bir takvâ eseri olduğunu bildirmektedir. O halde öfke ateşini öncelikle sabır suyuyla söndürmeli, dua ve iltica ile Yüce Allah'a yalvararak yardım talep etmeliyiz.

Muhterem Mü'minler!

Hz. Ömer (ra), kendisine haksız yere hakaret eden birine; **“Vallahî elimle de, dilimle de sana karşılık verebilecek durumdayım. Ama ben Müslüman oldum, eskisi gibi her aklıma geleni söyleyemem, her aklıma geleni de yapamam. Ben Allah'a ve âhîret gününe inandım, hesap vereceğimi biliyorum. Böyle olmasa işler farklı olurdu”**³ demek suretiyle **“Haklı bile olsa kavgadan vazgeçene büyük bir mükâfat vardır”** müjdesini veren Peygamberimiz (s.a.s.)'e uymuştur. İslam'dan önce öfkeli ve hırçın bir ahlâkı olan Hz. Ömer'i İslam Dini; son derece sabırlı, affedici, merhametli ve adaletli bir hale getirmiştir. O halde; hepimiz inancımızın ahlakımıza ne derece etki ettiğini iyi düşünmeliyiz. Kur'ân-ı Kerîm ve hadîs-i şeriflerde övülen ve cennetle müjdelenenlerin, öfkesini yenen ve affedenler olduğunu sık sık hatırlamalıyız.

Hutbemi okumuş olduğum Âl-i İmrân suresinin 134. âyetinin meâliyle bitirmek istiyorum: **“O (mü'min)ler bollukta ve darlıkta Allah için infâk ederler, öfkelerini yenerler ve insanları affederler. Elbette Allah iyilik edenleri sever.”**

DİTİB Hutbe Komisyonu

¹ Buhârî, Edeb 76; Müslim, Birr 107

² Şûrâ, 42/43

³ İbn Mâce, Zühd, 18; İbn Hanbel, I, 327, II, 128